

Pevci I. gimnazije v Celju zlati v Pragi

Med jesenskimi počitnicami je v Pragi od 31. 10. do 2. 11. potekalo **33. mednarodno pevsko tekmovanje Praga Cantat**. Udeležil se ga je tudi **Mešani mladinski pevski zbor I. gimnazije v Celju** pod vodstvom profesorja **Tomaža Marčiča**. Tekmovali smo v dveh kategorijah, in sicer v kategoriji mladinskih pevskih zborov in v kategoriji sakralne glasbe.

V četrtek zjutraj, na noč čarovnic, smo se z avtobusom odpravili na precej dolgo pot do Prage. Tja smo prispeli pozno popoldne, se namestili v hostlu, potem pa smo lahko individualno šli malo po mestu, kjer smo tudi večerjali. Zvečer smo imeli še vajo za postavitve pri določenih pesmih, kmalu pa smo se polni pričakovanja odpravili spat, ker nas je naslednji dan čakalo tekmovanje.

V petek smo celo dopoldne vadili pesmi za mladinsko kategorijo; okoli poldneva smo se z avtobusom odpeljali na prizorišče tekmovanja, do njihovega Narodnega doma. Na poti nam je naša vodnica predstavila mesto in nam povedala nekaj fraz, ki v slovenščini pomenijo eno, v češčini pa nekaj čisto drugega, npr. 'prepih' v češčini pomeni 'luksuz' in 'slikati se' pomeni 'sleči se'. Zato nas je opozorila, da nas bodo ljudje mogoče čudno gledali, če bomo uporabljali te izraze.

Prvi tekmovalni dan in uvrstitev na Grand Prix

Ko smo prispeli v Narodni dom, so nas napotili v dvorano, kjer smo se hitro preoblekli v oblačila za nastop in šli še malo vadit, potem pa smo bili že na vrsti za nastop v kategoriji mladinskih zborov. Vsi smo bili zelo živčni, saj smo se na to tekmovanje pripravljali že od konca lanskega šolskega leta. Drug drugemu smo na poti v dvorano govorili, da bo vse šlo super in se spodbujali, da bi se pomirili. Zdi se mi, da je trema popustila takoj, ko smo začeli z našo prvo pesmijo *Polka je ukazana*. Vsi smo v petju zelo uživali, mislim, da najbolj pri *Fortuni* sodobne skladateljice **Tadeje Vulc**, saj je z izvedbo, ki vsebuje tudi zanimivo koreografijo, nekaj res posebnega in je žirijo in publiko zelo osupnila. Poleg nas sta bila v tej kategoriji še dva druga zbora, in sicer eden iz Ukrajine in eden iz Indonezije. Ko smo odpeli, smo se hitro preoblekli v vsakodnevna oblačila, šli na najboljši hot dog v mestu in se s podzemno železnico in avtobusom odpeljali nazaj do hostla, kjer smo slabo uro vadili še pesmi za kategorijo sakralne glasbe.

Po drugem in zadnjem nastopu tistega dne smo se z avtobusom odpeljali nazaj v hostel. Na poti je vladalo zelo veselo vzdušje, zato smo z veseljem zapeli nekaj tekmovalnih pesmi in nekaj pesmi iz prejšnjih let, npr. sklop pesmi skupine ABBA, s katerimi smo se na več koncertih predstavili lani, in pa venček pesmi, ki jih pojemo skoraj po vsakem nastopu – *Oblak za dva*, *Svobodna Slovenija* in *Dajte, dajte*. V tistem trenutku nas ni zanimalo nič drugega, ne tekmovanje ne Praga, peli smo iz srca in ob tem res uživali. To so bili trenutki, ko smo se kot zbor najbolj povezali in, kot je rekla **Katja Brvar** iz 4. b, iz preprostih gimnazijcev postali družina. Še bolj pa smo se razveselili, ko smo pozno zvečer izvedeli, da smo se uvrstili v ožji izbor za glavno nagrado tekmovanja, Grand Prix.

Nastop za Grand Prix in čakanje na rezultate

Naslednji dan smo dopoldne znova vadili – najprej smo se z ogrevalnimi vajami opeli in si razgibali glasilke, potem pa smo po posameznih glasovih predelali program tistega dne, najbolj pa smo se seveda osredotočili na mesta, ki bi nam lahko povzročala težave, npr.

spremembe ritma ali nenavadno zaporedje tonov. Na tekmovanju za Grand Prix nismo smeli peti istih pesmi kot v kategorijah, zato smo se morali na novo naučiti dve pesmi, ki ju je izbral naš zborovodja Tomaž Marčič, in sicer *Odi et amo* (Sovražim in ljubim) in *Ptice vedo*. Za tretjo pesem smo izbrali *Fortuno*, ki smo jo sicer peli že v kategoriji mladinskih zborov, ampak je bila to definitivno naša najboljša in najimpresivnejša pesem.

Po vaji smo se odpravili do prizorišča, ampak smo zamudili avtobus, zato smo morali skoraj teči do podzemne železnice. Na vrsti smo bili predzadnji med vsemi dvaindvajsetimi tekmovalnimi zbori. Naprej se je uvrstilo samo šest zborov. Odpeli smo na novo pripravljen program pred zelo veliko dvorano in pred zelo veliko ljudmi in se pri tem počutili odlično.

Ana Blagus, 3. a, je povedala, da je bil občutek, ko smo stali na odru in peli, nepopisen. Dodala je še: »V Pragi sem uživala, kar pa je pričakovano s tako dobro družbo.« Očitno se je tako zdelo tudi našemu zborovodju, saj nas je na koncu Fortune, ko se vsi sklanjamo nad njim, pohvalil, kar je bilo po nastopu res super slišati.

Po nastopu smo imeli dobre štiri ure prostega časa, ko smo lahko poslušali še zadnji zbor ali pa smo šli raziskovat mesto. Ob osmih zvečer se je začela podelitev, ki smo jo vsi nestrpnost pričakovali. Predsednik zbora, **Tadej Drnovšek**, in zborovodja sta bila predstavnika zbora, zato sta sedela na odru, drugi pa smo posedli na tla v dvorani in razpravljali o tem, ali bomo osvojili kaj in v kateri kategoriji bi bilo to bolj možno, pa tudi o tem, kdo bo osvojil Grand Prix. Vzdušje v dvorani je bilo sproščeno, ampak se je vseeno čutilo, da naš še čisto malo loči od rezultatov. In za nas je bilo kar precej veselo! Osvojili smo **pet nagrad**, in sicer **zlato priznanje v obeh kategorijah** in **absolutno prvo nagrado v kategoriji mladinskih zborov**, **nagrado za najboljši program** in **nagrado za izjemnega dirigenta**, ki je posebna nagrada ustanovitelja tega tekmovanja. Vsakič, ko so poklicali naš zbor, smo vsi planili na noge, začeli ploskati in skandirati: "Mare! Mare! Mare!", kar je vzdevek našega zborovodja. Vendar je bilo naše navdušenje prav neznatno v primerjavi z Indonezijci. Od tam so namreč prišli štiri zbori, ki so zelo navijali drug za drugega, žvižgali in vpili vsakič, ko je bil omenjen kateri od njih. Najbolj nas je presenetilo, ko so začeli podeljevati posebne pokale in smo mi osvojili kar dva od njih, lahko pa tudi rečem, da smo nekateri za nekaj časa ostali brez glasu zaradi vsega vpitja! Po podelitvi smo na sredini dvorane oblikovali velik krog, skandirali za pokale in zborovodjo in zapeli *Svobodna Slovenija*, kasneje pa smo se družili z drugimi zbori, čakal nas je tudi disko z živo glasbo. Rahlo utrujeni, ampak zelo zadovoljni smo malo pred polnočjo prispeli v hostel.

Zadnji dan smo si ogledali češko prestolnico

V nedeljo nas je čakal voden ogled Prage. Šli smo si pogledat judovsko mestno četrt, Karlov most, Lennonov zid, ki pa so ga na žalost ravno prenavljali, Cerkev Srca Jezusovega, rimsko katoliško cerkev, ki jo je zasnoval naš arhitekt Jože Plečnik, ter zgodovinsko utrdbo Višegrad skupaj z višegrajskim pokopališčem. Na večerjo smo šli v pivnico, kjer so nam postregli s tipično češko hrano – zrezkom v gobovi omaki in krompirjem, solato in breskvami z vanilijevim prelivom in smetano, ki so nam bile vsem zelo všeč. Po prihodu v hostel pa smo lahko šli še malo po svoje po Pragi. **Katja Brvar** je povedala, da jo je Praga povsem očarala s svojo izjemno drugačnostjo. »Ne gre za navadno evropsko prestolnico, ampak za staro lepotic, katere krasote zažarijo v večernih urah.« **Poloni Mežnar** iz 2. b je bila zelo všeč srednjeveška arhitektura, dodala pa je: »Najbolj se mi je v spomin vtisnil Karlov most, ki prečka reko Vltavo in ga krasi kar trideset kipov in skulptur.«

Naslednji dan nas je čakala pot domov. Ustavili smo se še v drugem največjem češkem mestu Brnu, kjer smo si ogledali nekaj lokalnih znamenitosti, npr. trg Palackega in cerkev sv. Jakoba. **Jon Žnidarčič**, 2. b, je za zaključek povedal, da se mu zdita ves čas in trud, ki smo ju porabili, poplačana. »Mislim, da smo vsi člani zbora I. gimnazije v Celju preživeli odličen podaljšan vikend v Pragi. Seveda to ne bi bilo mogoče brez podpore gospoda ravnatelja in našega zborovodje, gospoda Marčiča, ki se je zelo trudil, da smo prišli tako daleč. Zagotovo smo bili pevci pod velikim pritiskom, predvsem zaradi tega, ker nam je bilo vse to nekaj novega. Očitno smo se kar se da izkazali, saj smo domov prinesli lepo število nagrad. Upam, da bomo imeli še kdaj priložnost, da se udeležimo podobnih festivalov; predvsem pa se zahvaljujem šoli, da sem lahko vse to doživel.«

Lija Kužner

Foto: Aja Conradi

Kajuh Press, I. gimnazija v Celju